

NAOMI NOVIK

EDUCATIE
FATALĂ

Prima lecție la Școala Solomonarilor

Traducere din limba engleză de
IRINA ORNEA

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Anca BARABOI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NOVIK, NAOMI

Educație fatală / Naomi Novik trad. din lb. engleză : Irina Ornea. – București:
Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1218-1

I. Ornea, Irina (trad.)

821.111

Naomi Novik

A DEADLY EDUCATION

Copyright © 2020 by Temeraire LLC

Illustrations copyright © 2020 by Penguin Random House LLC

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

© NEMIRA, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

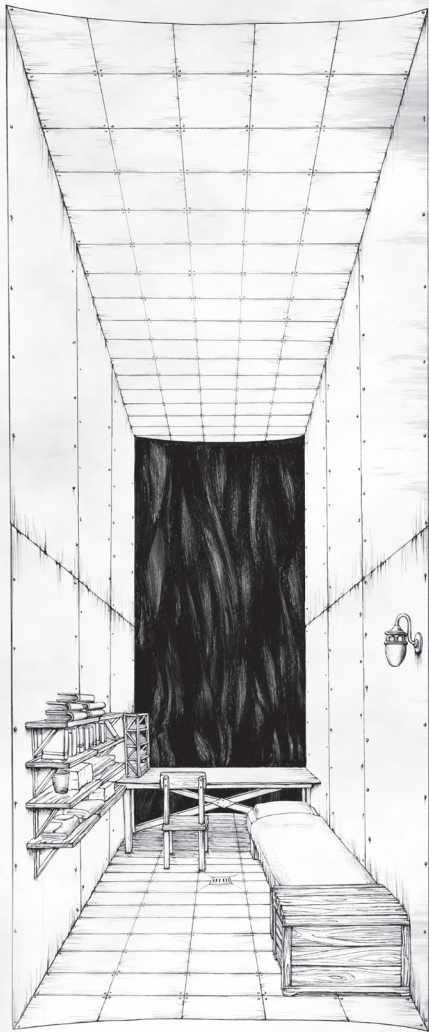
Tiparul executat de ARTPRINT SRL.

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1218-1

*Dormitorul
lui
Galadriel*

Stabilizare prin dispozitive
antirezonaante
de tip polaxis?

NOTA: Trebuie
să fie cel puțin
triplu rafinat

⊗ Săli de clasă

Sala de lectură

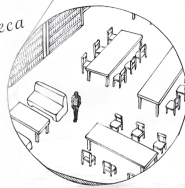
Elevii din
anul întâi

Elevii din anul
al doilea

Elevii din anul
al treilea

Elevii din
ultimul an

Permiterea folosirii
sărilor de clasă libere
atunci când biblioteca
a atins
capacitatea
maximă?

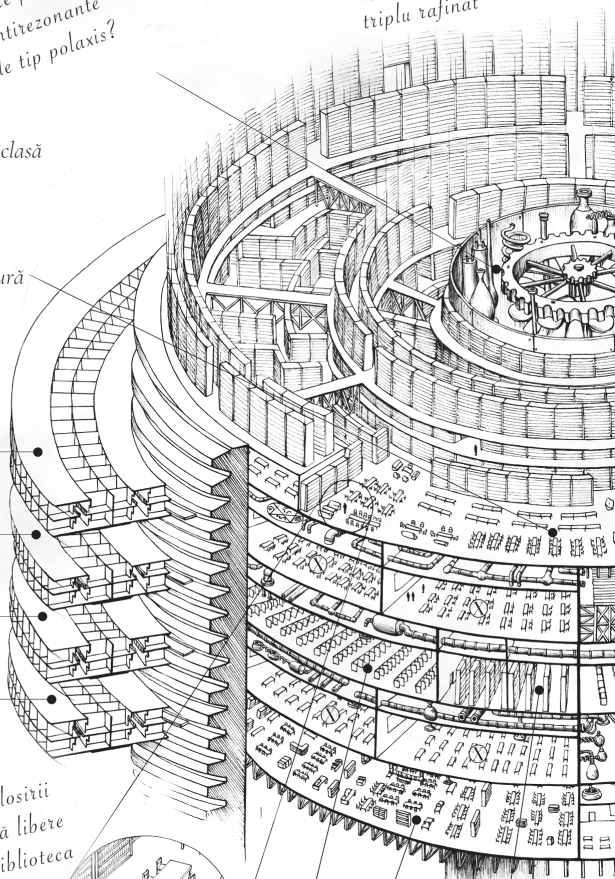

Laborator de
limbi străine

Atelier

Magazie

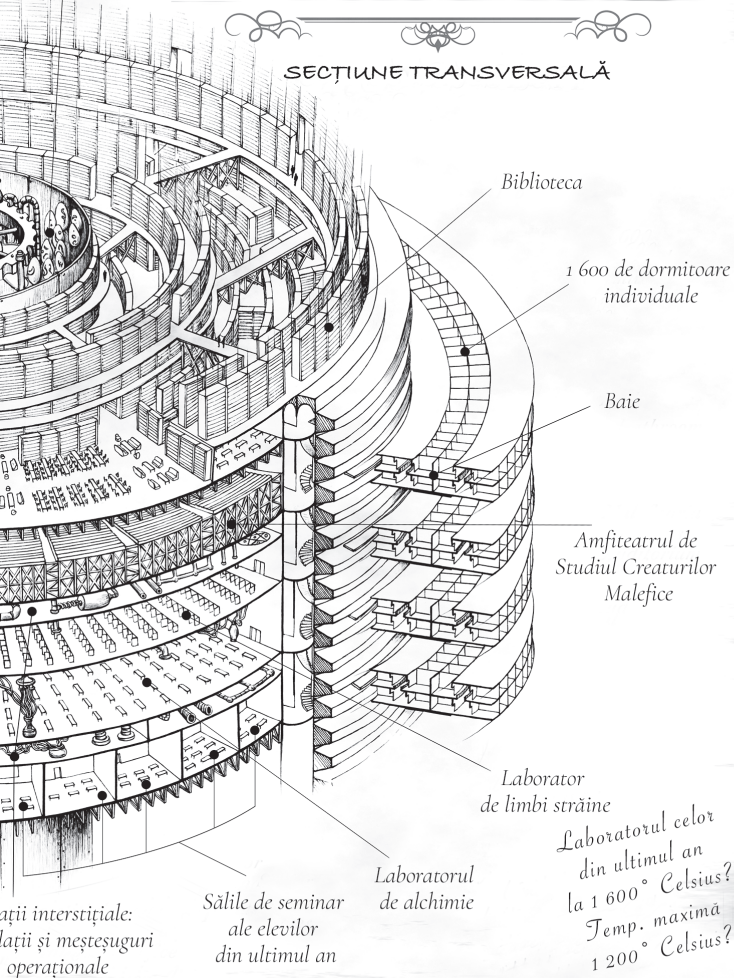
Sp
insta

Fluid eteric

ȘCOALA SOLOMONARILOR

SECȚIUNE TRANSVERSALĂ

spații interstițiale:
lații și meșteșuguri
operaționale

Sălile de seminar
ale elevilor
din ultimul an

Laboratorul
de alchimie

Laborator
de limbi străine

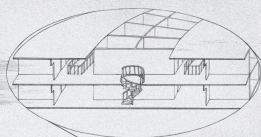
Laboratorul celor
din ultimul an
la 1 600° Celsius?
Temp. maximă
1 200° Celsius?

Amfiteatrul de
Studiul Creaturilor
Malefice

Baie

1 600 de dormitoare
individuale

Biblioteca

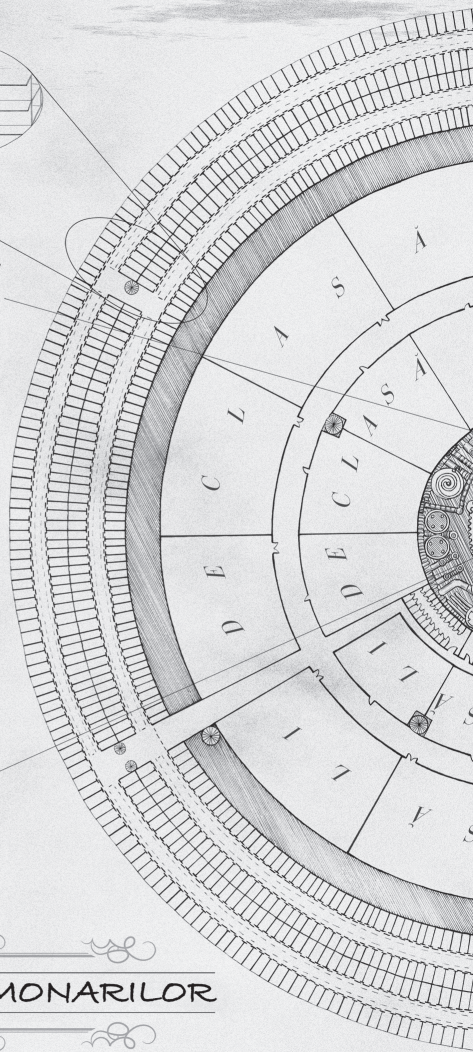

Linia de autoservire
& căile de acces
către punctele de debarasare,
neseparate în mod
corespunzător?

Punct vulnerabil

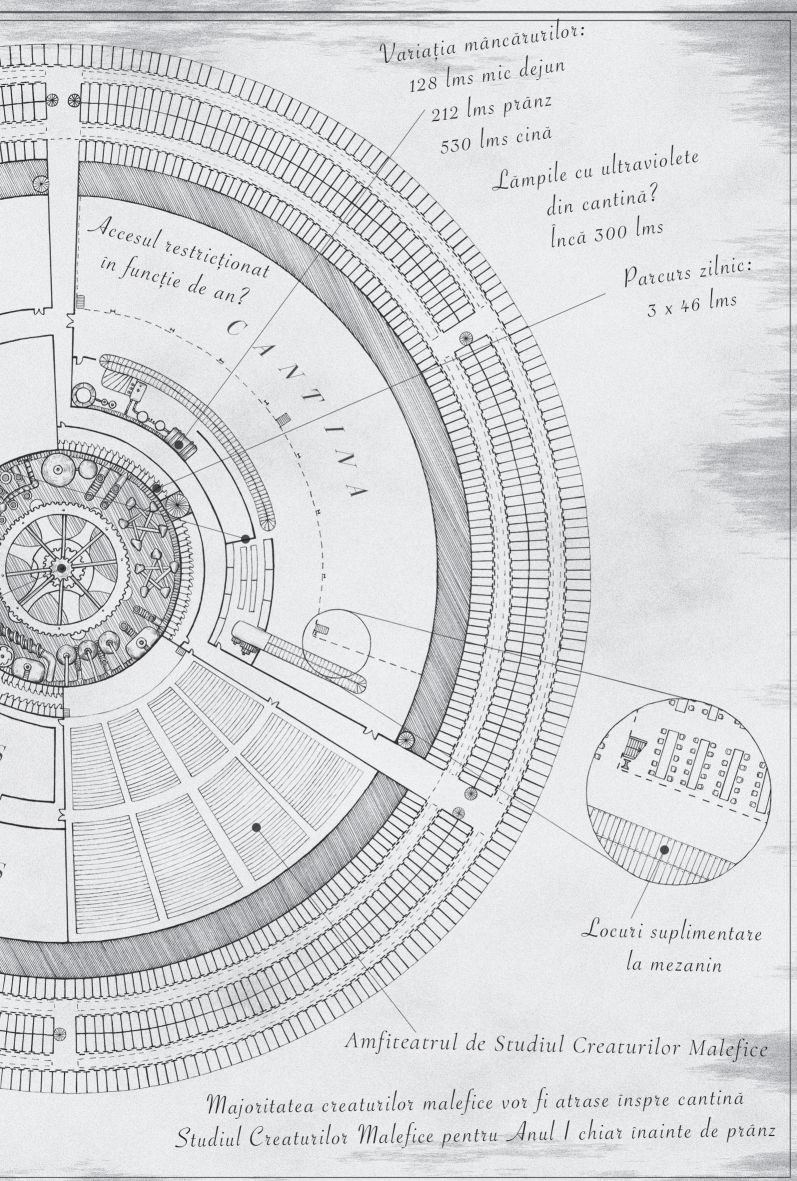
INTENȚIONAT:
Concentrarea activității
creaturilor malefice
într-un loc aflat
cât mai departe
de zona meselor

Meșteșug operațional
pentru dormitoare
rotative, instalațiile
sanitare etc.

ȘCOALA SOLOMONARILOR

SECȚIUNE TRANSVERSALĂ

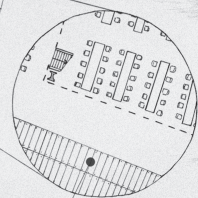
Variația mâncărilor:
128 lms mic dejun
212 lms prânz
550 lms cina

Lămpile cu ultraviolete
din cantină?
încă 300 lms

Parcurs zilnic:
3 x 46 lms

Accesul restricționat
în funcție de an?

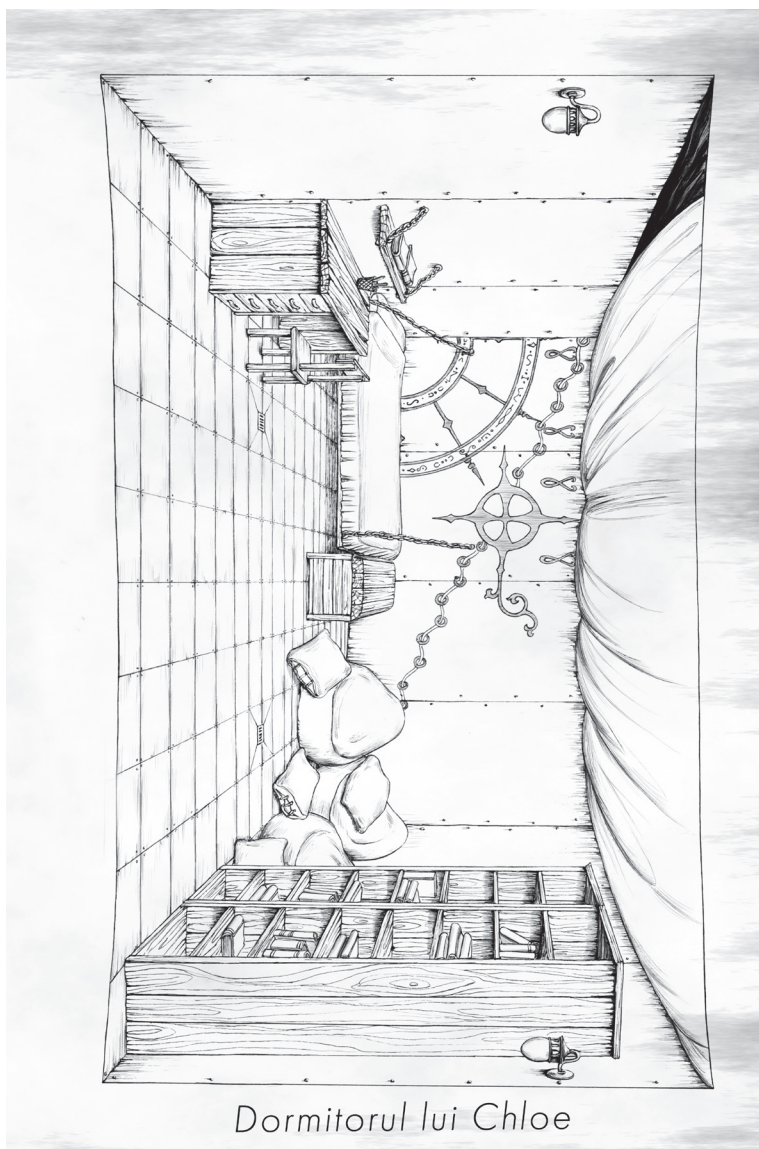
CANTINA

Locuri suplimentare
la mezanin

Amfiteatrul de Studiul Creaturilor Malefice

Majoritatea creaturilor malefice vor fi atrase înspre cantină
Studiul Creaturilor Malefice pentru Anul I chiar înainte de prânz

Dormitorul lui Chloe

Lui lim, purtător al luminii într-un loc întunecat

DEVORATORUL-DE-SUFLETE

După ce mi-a salvat pentru a doua oară viața, am hotărât că Orion trebuia să moară. Înainte, nu prea nutrisem sentimente de vreun fel sau altul față de el, dar până și eu aveam limite. Ar fi fost în regulă dacă mi-ar fi salvat viața în repetate rânduri, de zece sau de treisprezece ori, ceva ieșit din comun – treisprezece e un număr cu o anumită presanțată, totuși! Orion Lake – bodyguardul meu și numai al meu; m-aș fi putut obișnui cu gândul ăsta. Dar eram deja de trei ani la Școala Solomonarilor și nu dăduse niciodată semne că ar fi dispus să-mi ofere vreun tratament preferențial.

E o dovadă de egoism din partea mea, veți spune, să-l privesc cu intenții criminale pe eroul care-a fost în permanență responsabil de supraviețuirea unui sfert dintre elevii promoției noastre. Ei, ce să zic: ghinionul rataților care nu reușesc să se mențină în viață fără ajutorul lui! Oricum, nu ne este *sortit* tuturor să supraviețuim. Trebuie să se hrănească și școala cumva.

Ah, dar cum rămâne cu mine, veți întreba, de vreme ce am avut nevoie să mă salveze? Ba chiar de două ori? Păi, exact din cauza asta trebuia să piară! Anul trecut, *el* a declanșat explozia din laboratorul de alchimie, în timp ce se lupta cu o himeră.

Am fost nevoită să mă târăsc printre dărâmături, în timp ce el se mișca în cerc, pocnind-o peste coada care scuipa flăcări.

Iar devoratorul-de-suflete nu se aflate în camera mea cu cinci secunde înainte să intre el pe ușă: probabil că venise chiar în urma lui, după ce-l fugărise pe coridor. Și chestia aia dăduse buzna aici tocmai ca să scape.

Dar cine o să mă lase pe mine să explic toate astea? Himera ar fi putut să nu se țină scai de mine, în ziua aia fuseseră mai bine de treizeci de copii în laborator, însă o salvare dramatică la mine în dormitor e ceva cu totul deosebit. Cât despre restul școlii, ajunsesem să fac parte din gloata de nefericiți năpăstuiți pe care-i salvase Orion Lake pe parcursul carierei sale strălucite, iar asta era de-a dreptul intolerabil.

Camerele noastre nu sunt foarte mari. El stătea la numai câțiva pași de scaunul meu, încă aplecat și gâfâind deasupra bălții purpurii și bolborositoare, care rămăsese din devoratorul-de-suflete și care se tot prelingea printre crăpăturile înguste dintre plăcile de gresie, gata să se întindă prin toată camera. Urmele de incandescență din palme îi luminau chipul – nu era un chip grozav sau ceva asemănător: avea un nas mare și coroiat, care ar fi putut deveni impresionant într-o bună zi, dacă l-ar fi ajutat și restul feței, deocamdată fiind doar considerabil, iar părul gri-argintiu, care ar cam fi trebuit tuns acum vreo trei săptămâni, îi atârna peste fruntea brobonită de sudoare. Își petrecea mare parte din timp în mijlocul unui cerc impenetrabil de admiratori devotați, așa că nu mai ajunsesem niciodată atât de aproape de el. Și-a îndreptat spinarea și și-a șters sudoarea cu brațul.

— Te simți bine... Gal, parcă, nu-i așa? m-a întrebat, cât să pună sare pe rană.

Doar ne petrecuserăm ultimii trei ani împreună, în aceeași secțiune a laboratorului!

— Nu datorită ție și fascinației tale nemărginite pentru orice chestie întunecată care colcăie pe aici, i-am răspuns, cu răceală. Și *nu* e corect Gal, n-a fost niciodată, mă cheamă *Galadriel* (numele n-a fost ideea mea, așa că nu vă mai uitați așa urât la mine!), iar, dacă nu te descurci din prima cu atâtea silabe, poți să-mi spui El.

A ridicat brusc capul și m-a privit, clipind nedumerit.

— Oh! Ah... îmi pare rău! a rostit pe un ton tot mai ridicat, de parcă n-ar fi priceput ce se petrece.

— Nu, nu! am zis. *Mie* îmi pare rău. E clar că nu-mi joc rolul la înălțimea așteptărilor.

Mi-am dus mâna la frunte cu un gest emfatic.

— Orion, am fost atât de îngrozită! am icnit și m-am azvârlit spre el.

S-a clătinat un pic: eram de aceeași înălțime.

— Slavă *cerului* c-ai fost aici să mă salvezi, nu m-aș fi descurcat de una singură c-un devorator-de-suflete! am adăugat, suspinând lamentabil de fals la pieptul lui.

Vă vine să credeți sau nu, chiar a încercat să-și petreacă brațul în jurul meu și să mă bată ușurel pe umăr, atât de automat devenise gestul ăsta pentru el. Mi-am înfipt cotul în stomacul lui ca să-l împing de lângă mine. A scos un sunet ca un lătrat și s-a dat un pas în spate, nesigur, ca să se zgâiască la mine.

— N-am nevoie de ajutorul tău, iscoadă nesuferită ce ești! i-am zis. Stai cât mai departe de mine, altfel o să-ți pară rău!

L-am mai împins un pas înapoi și am trântit ușa între noi, ratându-i milimetric vârful nasului ăluia coroiat. Înainte să dispară, am avut mărunta satisfacție de a-i vedea expresia de absolută stupeoare, după care am rămas doar cu priveliștea ușii

metalice cu vopseaua scorjtită și cu o gaură acolo unde fuseseră clanța și încuietoarea, topite de-cum. Mersi, eroule! M-am uitat chiorâș la ușă și m-am întors la birou, tocmai când masa amorfă a devoratorului-de-suflete se prăbușea, șuierând ca o conductă spartă și umplând încăperea cu un miros greu de putreziciune.

Eram atât de nervoasă, că de-abia dintr-a șasea încercare am găsit vraja cu care să o curăț. După a patra tentativă, m-am ridicat și am azvârlit ultimul pergament sfărâmicios în bezna impenetrabilă de la celălalt capăt al biroului meu și am zbierat furioasă:

— *Nu vreau să convoc o armată de scuvara! Nu vreau să invoc pereți de flăcări mortale! Vreau să-mi curăț nenorocita asta de cameră!*

Drept răspuns, a venit către mine în zbor, din neant, un volum oribil, legat într-un soi de piele decolorată și scorjtită, cu margini ascuțite care scoteau un hârșăit neplăcut în timp ce patinau pe biroul meu de metal. Pielea provenea, probabil, de la un porc, însă era clar că cineva voise să dea impresia că ar fi fost jupuită de pe un om, ceea ce era aproape la fel de rău. Tomul s-a deschis singur la o pagină cu instrucțiuni pentru a supune o mulțime de oameni care să-ți îndeplinească dorințele. Bănuiesc că mi-ar fi făcut curat în cameră dacă le-aș fi cerut-o.

Chiar trebuia să iau unul dintre cristalele idioate ale mamei, să mă așez pe patul meu îngust, care scârțâie, și să meditez zece minute, înconjurată de putoarea devoratorului-de-suflete care se impregna în hainele, așternuturile și documentele mele. Ați putea crede că orice miros ar trebui să se ducă repede, de vreme ce un întreg perete al încăperii are deschidere către vederea pitorească a vidului mistic al beznei – e la fel de încântător ca și cum ai trăi pe o navă spațială care se îndreaptă direct spre o gaură neagră –, însă v-ați înșela amarnic. După ce am reușit, în

sfârșit, să mă sustrag incoerentelor niveluri pulsatile ale furiei mele, am împins cartea legată în piele de porc în celălalt capăt al biroului, înapoi în vid – atingând-o cu un stilou, pentru orice eventualitate – și am spus cu tot calmul de care eram capabilă:

— Vreau o vrajă casnică simplă pentru curățarea mizeriei nedorite care pute.

A apărut posac – *bum!* – un volum gigantic intitulat *Amunan Hamwerod*, plin ochi cu vrăji scrise în engleza veche – limba moartă la care mă pricep cel mai puțin – și nici nu s-a deschis la o pagină anume.

Mereu mi se întâmplă genul ăsta de lucruri. Unii vrăjitori au o afinitate pentru magia meteorologică sau pentru farmecele de preschimbare ori pentru trucurile fantastice de luptă, ca Orion, dragul de el. Eu, una, am o afinitate pentru... distrugerea în masă. E numai vina mamei, bineînțeles, cum tot ea e de vină și pentru numele stupid pe care-l port. Ea-i genu' ăla care umblă cu flori, perle și felurite cristale și care dansează pentru Zeiță sub clar de lună. Toți oamenii sunt persoane adorabile și oricine face vreo greșeală e neînțeles sau nefericit.

Se ocupă chiar și cu masaj terapeutic pentru oamenii obișnuți, fiindcă „e așa de relaxant să-i faci pe oameni să se simtă mai bine, draga mea!“. Majoritatea vrăjitorilor nu se ostenesc cu munci banale – e-o chestie considerată oarecum înjositoare – sau o fac doar ca să uite de slujba lor plictisitoare. Tipul care se pensionează după ce a lucrat patruzeci și șase de ani în firmă și despre care nimeni nu-și prea amintește cu ce se ocupa, bibliotecarul năuc pe care îl zărești uneori rătăcind printre rafturi, parcă fără vreun scop anume, al treilea vicepreședinte al departamentului de marketing, care apare numai la întâlnirile cu cei mai înalți membri ai conducerii; genul ăsta de chestie. Există

vrăji pentru a găsi joburile astea sau pentru a le determina să apară, astfel îți asiguri cele necesare traiului și dispui și de timp ca să produci mana și să-ți transformi în interior apartamentul modest într-un conac cu douăsprezece camere. Însă Mami nu face de-astea! Percepe un tarif de nimic și asta doar pentru că, dacă te oferi să faci masaj profesionist pe gratis, oamenii se uită strâmb la tine – și pe bună dreptate.

Firește că am ieșit exact opusul ei, așa cum s-ar fi așteptat oricine deține o înțelegere elementară a principiului echilibrului, așa că, atunci când vreau să-mi curăț camera, primesc instrucțiuni pentru a o nimici prin foc. Nu c-aș avea cum să folosesc vreuna dintre aceste încântătoare vrăji devastatoare pe care școala e atât de nerăbdătoare să mi le pună la dispoziție. În mod destul de curios, nu poți, pur și simplu, să produci o întreagă armată de demoni cât ai clipi. Ai nevoie de putere, și nu de puțină! Or, nimeni n-o să te ajute să produci mana pentru a-ți convoca armata personală de demoni, hai să fim realiști, e nevoie de malia!

Toată lumea – aproape toată lumea – folosește din când în când un pic de malia, pentru lucruri pe care nici nu le consideră abjecte. Să transformi prin magie o felie de pâine într-una de tort, fără să aduni mana necesară în prealabil, genul ăsta de chestie, despre care toată lumea are impresia că nu e decât o înșelătorie inofensivă. Ei bine, puterea trebuie să vină de *undeva* și, dacă nu ai adunat-o tu, atunci probabil că provine de la o vietate, pentru că e mai ușor să iei putere de la ceva care e deja în viață și mișună. Așa că tu te alegi cu tortul, în vreme ce o colonie de furnici din fundul curții tale înțepenește, moare și se dezintegrează.

Mama n-ar folosi malia nici ca să-și țină ceaiul fierbinte. Însă, dacă nu ești chiar așa de fixist (și, s-o recunoaștem, cei mai mulți oameni nu sunt!), poți să-ți faci în fiecare zi, pentru tot restul vieții, tort în trei culori din pământ și furnici și tot vei apuca o sută cincizeci de ani și vei muri liniștit în patul tău, presupunând că nu te omoară colesterolul mai devreme. Însă, dacă te apuci să folosești malia la scară mai largă, de pildă, pentru a distruge un oraș sau pentru a măcelări o armată întregă ori pentru oricare dintre cele o mie de alte chestii inutile pe care știu exact cum să le fac, nu vei obține suficientă decât dacă aspiți mana – sau forță vitală, energie tainică, praf de zâne sau cum vrei să-i zici; mana e termenul la modă acum – din lucruri suficient de complexe, încât să simtă și să îți opună rezistență. Atunci puterea e întinată, ești fizic sfârtecat în vreme ce încerci să le smulgi mana și, de multe ori, ele, lucrurile complexe, câștigă.

Cu toate că, pentru mine, asta nu ar fi o problemă. M-aș dovedi grozavă la extras malia, dacă aș fi tâmpită sau suficient de disperată încât să încerc. Aici trebuie să recunosc meritul lui Mami: a aplicat idiotenia aia de educație prin atașament, ceea ce, în cazul meu, a însemnat că dulcea ei aură stălucitor de imaculată a învăluit-o pe a mea îndeajuns încât să mă împiedice să dau prea devreme peste malia. Când veneam acasă cu broscuțe ca să mă joc cu vintrele lor, totul se petrecea cu cea mai mare blândețe. „Nu, iubita mea, nu rănim făpturile vii“, îmi zicea, apoi mă ducea în sat, la magazinul din colț și-mi dădea o înghețată, ca să se revanșeze pentru faptul că-mi luase broscuțele. Aveam cinci ani și înghețata era, oricum, singurul motiv pentru care-mi doream putere, așa că vă închipuiți că îi aduceam ei toate micile mele descoperiri. Iar când am ajuns la vârsta la care ea nu

m-ar mai fi putut împiedica, eram suficient de mare, încât să înțeleg ce se întâmplă cu vrăjitorii care folosesc malia.

În special cei din anul terminal se apucă să folosească malia, când știu că îi paște absolvirea, însă și la noi în an sunt câțiva care au început deja. Uneori, când îți aruncă o privire, ochii lui Yi Liu se fac complet albi pentru o clipă. Iar unghiile i-au devenit negre și mate și mi-e clar că nu și le dă cu oja. Jack Westing pare în regulă, un băiețel american blond, tot numai zâmbet – majoritatea oamenilor îl consideră încântător –, însă, dacă treci prin dreptul camerei lui și inspiri adânc, simți un miros slab de osuar. Cel puțin, eu, una, îl simt. Luisa, care stătea la trei camere de el, a dispărut la începutul anului, nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea – nu e ceva neobișnuit, dar sunt aproape sigură că tot ce a mai rămas din ea se găsește la el în cameră. Am nas pentru genul ăsta de lucruri, chiar și atunci când aș prefera să nu am habar de ele.

Dacă aș fi cedat și aș fi început să folosesc malia, aș fi navigat pe aici purtată – ce-i drept – de aripile hidoase ca de liliac ale bestiilor demonice, însă tot aripi sunt și astea. Școala Solomonarilor adoră să le dea rău vrăjitorilor drumul în lume; mai niciodată nu-i ucide. Noi, restul, ne trezim cu devoratori-de-suflete, care răsar de pe sub uși în toiul după-amiezii, și cu wauria, o făptură care se târăște afară din canalizare numai și numai ca să ni se încolăcească pe glezne când încercăm să facem duș sau când citim lecții care ne dizolvă globii oculari. Nici măcar Orion nu a fost în stare să ne salveze pe toți. De cele mai multe ori, mai puțin de un sfert de promoție ajunge să absolve, iar în urmă cu optsprezece ani – sunt convinsă că nu întâmplător e și perioada în care a fost conceput Orion –, numai o duzină de elevi a terminat școala și cu *toții* trecuseră la magie neagră. Se înhăitaseră și îi

eliminaseră pe restul elevilor din anul terminal pentru a obține o doză masivă de putere.

Bineînțeles că familiile celorlalți elevi și-au dat seama ce se petrecuse – era la mîntea cocoșului, fiindcă idiotii nu-i lăsasera pe copiii din enclavă să fugă – și i-au vînat pe cei doisprezece răuvrăjitori. Ultimul dintre ei a murit pînă să absolve Mami, în anul următor, și cam atît le-a fost Măinilor Morții sau cum și-or fi zis ei.

Însă, chit că ești o mică pasăre de noapte vicleană care sughe malia, care-și alege victimele în mod inteligent și care iese din încăperea neobservată, tot n-ai încotro și-o iei la vale repede. Dragul de Jack deja fură forță vitală de la ființe umane, așa c-o să înceapă să putrezească pe dinăuntru în primii cinci ani de la absolvire. Sunt convinsă că are planuri mărețe pentru a-și preveni dezintegrarea, așa se întîmplă mereu cu răuvrăjitorii, însă eu, una, nu prea cred că are ce-i trebuie. Dacă nu născocoște ceva special, în zece-cincisprezece ani petrecuți în lumea de afară, o să se degradeze cu viteza luminii și o să aibă parte de un sfârșit grotesc. Apoi o să-i cotrobăie prin beci și o să găsească o sută de cadavre și toată lumea o să țîțâie și o să spună: „Doamne, părea așa un tînar de treabă!“

Totuși, în timp ce mă luptam, pagină cu pagină, cu farmece casnice speciale, scrise ilizibil, eram convinsă că nici mie nu mi-ar strica o porție babană de malia. Dacă s-ar întîmpla vreodată ca ovăzul nedecorticat să-mi fie halit de clipitori, aș fi pregătită. În spatele meu, băltoaca rămasă din devoratorul-de-suflete nu înceta să scoată bule molcome și pîlpîitoare de gaz, fiecare apărînd ca un fulger îndepărtat înainte ca oribila duhoare să-mi ajungă la nas.

Mă spetisem deja toată ziua, învățând pentru examenele de final de an. Mai erau doar trei săptămâni până la sfârșitul semestrului: când pui mâna pe pereții din baie, poți deja să simți clinchetul slab al angrenajelor de dimensiuni medii care încep să se pună în mișcare, pregătindu-se să ne trântescă pe toți cu un nivel mai jos. Sălile de clasă rămân la locul lor, în mijlocul școlii, iar dormitoarele noastre încep de la nivelul cantinei și se rotesc în fiecare an cu un nivel mai jos, ca o piuliță metalică enormă care se învârte în jurul tije șurubului, până când parcurgem tot drumul până la absolvire. La anul ne vine nouă rândul să fim la cel mai de jos nivel, și n-aș putea zice că ard de nerăbdare. Chiar nu-mi doresc să pic vreun examen și să mai încasez niște ore suplimentare.

Din cauza vredniciei de după-amiază, mă dureau spatele, fundul și gâtul, iar lampa de birou începuse să pâlpaie și să împrăștie o lumină tot mai chioară, în vreme ce mă încovoiam deasupra volumului ăluia, mijind ochii ca să disting literele, iar mâna în care țineam dicționarul de engleză veche începea să-mi amorțească. Invocarea unui perete de flăcări ucigașe ca să incinerez devoratorul-de-suflete, cartea de vrăji, dicționarul, biroul meu etc. era tot mai tentantă.

Nu e *absolut* imposibil să fii răuvrăjitor pe termen lung. Liu o să se descurce; ea are mult mai multă grijă decât Jack. Pun pariu că și-a consumat rația de greutate ca să-și aducă un sac de hamsteri sau ceva asemănător, pe care i-a sacrificat respectând un plan strict. Mai bagă și ea câteva țigări pe săptămână, dar nu fumează ca o locomotivă, patru pachete pe zi. Însă își permite asta pentru că nu e pe cont propriu. Are o familie numeroasă – nu atât de numeroasă, încât să-și înființeze propria enclavă, dar pe-aproape – și se spune că au existat destui răuvrăjitori în